

Het buitenhuis

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Het buitenhuis

Fran droomt er al haar hele leven van op
een boerderij te werken en nu lijkt haar droom
uit te komen

Eerste druk 2019

Derde druk 2020

ISBN 978-90-225-9117-8

ISBN 978-94-023-1081-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Country Escape*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Katie Fforde

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Georgina Hawtrey-Woore
3 december 1966 – 27 februari 2017

Innig geliefde en gemiste vriendin en redacteur.
Het lijkt verkeerd om een boek te schrijven dat je niet zult
lezen, al heb ik het idee wel met je besproken.

1

Terwijl Fran in haar kleine auto het steile pad op reed, viel het hek van de boerderij met een klap dicht. Nu Issi en zij Hill Top Farm eindelijk hadden gevonden – de naam stond (vrij onduidelijk) op de brievenbus geschreven – werd ze overmand door een mengeling van opwinding en zenuwen. Dit zou óf een geweldig avontuur worden óf een vernederende vergissing. Ze besloot Issi niets over haar gevoelens te zeggen. Vermoedelijk kon haar beste vriendin die toch wel raden. In plaats daarvan zei ze: ‘Als klein meisje wilde ik boerin worden.’

Issi, die net weer was ingestapt, na te hebben geholpen met het hek, leek verbaasd. ‘Echt? Dat ik dat niet weet. We zijn al jaren bevriend! Ik dacht dat je een eigen restaurant wilde hebben.’

‘Dat kwam later,’ antwoordde Fran. ‘Ik was het zelf ook vergeten, maar mam herinnerde me er tijdens de kerst weer aan.’

‘Vinden je ouders dat je het niet had moeten doen?’

‘Ja, maar toch steunen ze me. Mijn stiefvader verwacht dat ik binnen een maand terug zal zijn, maar ik ben vastbesloten het

vol te houden.’ Ze was even stil. ‘Al blijft het misschien bij een jaar, als het me niet lukt.’

‘Vooruit,’ zei Issi. ‘Laten we die boerderij gaan bekijken die je misschien gaat erven.’

‘Het gaat niet alleen om het huis, weet je nog? Maar om het hele bedrijf.’ Fran nam een scherpe bocht en probeerde haar zenuwen te bedwingen. Pas nu ze op haar bestemming aankwam, besepte ze hoe krankzinnig het was om haar comfortabele leven in Londen op te geven en te verhuizen naar een boerderij in Gloucestershire die ze misschien wel nooit zou erven. Geen normaal mens zou daaraan beginnen. Behalve iemand als zij die, vastgelopen in het normale leven, wel van een uitdaging hield.

Hotsend en botsend bereikten ze de boerderij op de heuveltop, de kuilen in de weg zo goed mogelijk ontwijkend. ‘Ik weet niet of een Ford Ka de meest geschikte auto is voor deze weg,’ zei Issi.

Fran negeerde het commentaar van haar vriendin en stapte uit. ‘Kijk eens wat een uitzicht!’

De boerderij lag hoog op een plateau en keek uit over beboste heuvels en valleien. In de verte kronkelde de Severn als een zilveren slang door het landschap, en achter de rivier begon Wales.

‘Volgens mij herinner ik me dit uitzicht!’ zei Fran. ‘In mijn jeugd zijn we hier één keer geweest. Ik was het vergeten, totdat we het met de kerst over de boerderij hadden en mijn moeder me eraan herinnerde. We waren hier met zijn allen, zei ze, in de tijd dat pap nog leefde. Ik moet dus nog erg jong zijn geweest. Tenslotte was ik pas vijf toen hij overleed. Toch komt het me vaag bekend voor.’

‘Het is prachtig,’ beaamde Issi.

‘Kom op,’ zei Fran. ‘Laten we het huis bekijken nu het nog licht is. Om vier uur wordt het donker, dus we moeten de stroom

inschakelen. Ik heb een zaklamp bij me.’ Ze zweeg even. ‘Januari is waarschijnlijk niet de beste tijd om op een boerderij te gaan wonen.’

Issi schoot in de lach. ‘Het is niet anders. Laten we naar binnen gaan.’

De voordeur ging niet open, dus besloten ze de achterdeur te proberen. ‘Op het platteland gebruiken mensen hun voordeur waarschijnlijk niet,’ zei Fran, terwijl ze om het huis heen liepen. ‘Nou, hier zijn we dan.’ Ze stak de sleutel in het slot en draaide hem om. Even later stonden ze binnen.

‘Jeetje! Het is hier wel erg donker,’ zei Issi.

‘Wacht even, ik geloof dat ik de stoppenkast heb gevonden. Ik pak even mijn zaklamp erbij. Zo! We hebben licht!’

De vriendinnen bevonden zich in een ruime boerenkeuken. Een tijdlang keken ze zwijsend rond en namen het vertrek in zich op.

‘Een open haard!’ zei Issi opgetogen. ‘Wat heerlijk om een open haard in de keuken te hebben.’

‘Als ik er maar niet op hoeft te koken,’ zei Fran. Ze keek om zich heen. De plafondlamp was te zwak om de donkere hoeken van de keuken te verlichten. ‘O, kijk,’ zei ze opgelucht. ‘Een Rayburn-fornuis. Waarschijnlijk een oud model, het ziet er zo ouderwets uit. Hopelijk hoeven we niet met hout te stoken.’

‘Maar je bent chef-kok. Jij kunt op alles koken!’ zei Issi lachend.

‘Koken is geen probleem,’ zei Fran, ‘maar ik heb geen ervaring met vuur aanleggen. O, gelukkig. Zo te zien is het een oliegestookte versie.’

‘En kijk, er is ook nog een elektrische kookplaat. Je bent in de culinaire hemel.’ Issi leek Frans ontzetting over de kookfaciliteiten zeer vermakelijk te vinden.

‘Ik red me wel,’ zei Fran, meer tegen zichzelf dan tegen Issi. ‘Tenslotte ben ik hier niet om te koken, maar om de boerderij

te runnen. Ik vind al die vrijstaande keukenkasten trouwens erg mooi. En het aanrecht heeft een prachtig uitzicht op...' Ze schoof de vitrage opzij en tuurde naar buiten. 'Aha, het erf. Maar daarachter is het landschap schitterend. Kom op!' Ineens maakten haar twijfels plaats voor opwinding. 'Laten we op onderzoek uitgaan.'

De woonkamer aan de voorkant van het huis was riant. In de vensterbank stonden talloze kamerplanten. Sommige waren dood, maar de geraniums leken het nog te doen. Het driedelige bankstel was bedekt met gehaakte spreien, en de diverse tafels en kastjes stonden vol foto's. Fran pakte er een. 'Een vrouw en een koe, of misschien is het wel een stier. Met een rozet. Wat schattig!'

Issi kwam naast haar staan. 'Het zijn allemaal foto's van koeien of stieren. Je kunt er weinig uit afleiden over de eigenaresse.'

'Behalve dat ze dol is op koeien,' zei Fran. Ze zette de foto weer terug. 'O, moet je die haard zien!'

'Die is wel erg klein. Beslist onvoldoende om deze kamer warm te krijgen.'

'Hij is inderdaad klein, maar kijk eens naar die schoorsteenmantel. Wedden dat er een prachtige authentieke open haard achter dat kolenkacheltje verstopt zit? Mijn vingers jeuken om met de sloophamer aan de slag te gaan.'

'Dat snap ik. Alleen zou ik daarmee wachten tot je zeker weet of je hier kunt blijven,' zei Issi, om zich heen kijkend. 'Het is niet echt sjofele chic, maar wel gezellig.' Ze bestudeerde de brede balken aan het plafond. 'Deze ruimte bestond waarschijnlijk ooit uit twee of drie kamers.'

'Het is oudedameschic,' besloot Fran. 'Ik vind het ook gezellig, maar die haard zou ik dolgraag ontmantelen. Wedden dat er iets prachtigs verstopt zit achter al dat jarendertigspul?'

'Een oude broodoven of zo? Ik dacht dat je hier was om een boerderij te runnen, niet om te koken,' zei Issi. 'Als je bang was

geweest dat je het koken zou gaan missen, was je wel kok in de pub in Londen gebleven.’

‘Nee,’ zei Fran vastbesloten, ‘ik wil mijn eigen baas zijn en mijn eigen beslissingen nemen. Maar je hebt gelijk, ik kan beter wachten met slopen tot ik weet of ik de boerderij ga erven.’

‘En morgen zie je je tante – nicht – wat is ze eigenlijk van je?’

‘Ik weet het niet meer precies, alleen dat ze familie is van mijn overleden vader. Amy heet ze, dus waarschijnlijk zal ik haar tante Amy noemen. Ik ben het enige familielid dat ze heeft kunnen vinden. Sinds de dood van haar man heeft ze Top Hill Farm alleen gerund. Sinds ze in een verzorgingshuis zit, wil ze de boerderij misschien nalaten aan een familielid. Volgens mij heeft ze nog contact gezocht met een ander familielid, maar volgens haar notaris heeft die nooit gereageerd.’

‘Daarom ben jij hier,’ zei Issi, en ze viel even stil. ‘Zullen we een kijkje nemen in de slaapkamers? Misschien zijn ze vochtig, en we moeten er in elk geval in slapen vannacht.’

‘Heel erg bedankt dat je bent meegekomen,’ zei Fran, terwijl ze de trap op liepen. ‘In mijn eentje zou ik het best eng vinden.’

‘Het is alleen jammer dat ik niet langer kan blijven. Het is zo’n avontuur!’ Issi stond stil. ‘Had je liever gehad dat Alex bij je was?’

Fran schudde haar hoofd. ‘Absoluut niet. Een van de redenen dat we uit elkaar zijn, is dat hij niet erg avontuurlijk is. Hij is erg blij met die stageplek bij zijn oom in New York... Al verdenk ik hem ervan dat de belangrijkste reden het gebrek aan heteroseksuele mannen daar is.’ Ze zuchtte. ‘Nee, ik mis hem niet echt, behalve misschien als vriend.’

Was ze over Alex heen? Fran wist dat Issi zich zorgen maakte. Alex was een leuke, aardige man, maar als puntje bij paaltje kwam, was hij nogal behoudend en een tikje saai. Een paar weken geleden waren ze uit elkaar gegaan, na een relatie van meerdere jaren.

Hun verhouding had al een tijdje op een laag pitje gestaan, maar de katalysator was deze kans – zeg maar uitdaging – geweest. Zelfs als Alex het plattelandsleven had aangekund (wat onwaarschijnlijk was), had hij de onzekerheid niet kunnen verdragen. Als ze de boerderij simpelweg had geërfd, was het misschien anders geweest – maar waarschijnlijk ook niet. Fran daarentegen vond het hele gebeuren reuze spannend, al was het ook doodeng.

Een paar minuten later stonden Fran en Issi de bedden op te maken met de oude flanellen lakens die ze in de linnenkast hadden gevonden. Na afloop gingen ze op zoek naar kruiken, die ze vulden met heet water, hoewel ze het erover eens waren dat het niet vochtig in huis was. Daarna was het tijd voor het avondeten.

‘Zo,’ zei Issi, nadat ze de moussaka hadden verorberd die Fran had meegebracht en opgewarmd in de elektrische oven, ‘dus jij gaat morgen bij Amy langs?’

‘Ja, na de afspraak bij de notaris. In zijn brief schreef hij dat hij een budget voor me heeft geregeld om de boerderij mee te runnen, maar ik verwacht niet dat het veel zal zijn.’ Ze zuchtte. ‘Als ik erover nadenk, is het behoorlijk eng. Ik weet niets van het boerenbedrijf. Toch ben ik hier. Ik had uiteraard nee tegen Amy’s notaris kunnen zeggen, maar...’ Ze was even stil. ‘Ik had behoefte aan een uitdaging.’

‘Om te zien of je een jaar lang een boerenbedrijf kunt runnen en winst kunt draaien?’

Fran knikte. ‘Ik hoef natuurlijk niet zelf voor de koeien te zorgen. Er is een veehoeder. Amy zou nooit een leek voor haar dierbare koeien laten zorgen, en dat ben ik natuurlijk als het om het boerenbedrijf gaat.’

‘Koeien zijn behoorlijk groot, hè?’ zei Issi.

‘Ben je bang voor koeien?’

‘Wat belangrijker is, ben jij bang voor ze?’

Fran slikte. ‘Ik hoop van niet, maar eigenlijk... geloof ik van wel!’

Issi lachte. ‘Laten we onze wijn opdrinken en naar bed gaan. Je moet morgen vroeg op. Ik zou de wekker op zes uur zetten, dan kun je meteen aan je nieuwe leven wennen.’

Issi maakte een grapje, besepte Fran, maar ze had wel gelijk. Wat die koeien betrof: ze zou vanzelf merken of ze bang voor ze was.

De volgende ochtend stonden ze in dikke wollen truien in de keuken met bekers dampende thee. Fran had haar lange bob nog niet in model gebracht, haar blauwgrijze ogen niet opge maakt en haar sproeten niet gecamoufleerd. Ze zag eruit als een verwaarloosd kind, vond ze, maar ze had belangrijkere dingen om zich druk over te maken dan haar uiterlijk.

Ook Issi zag er puur natuur uit. ‘Dus je gaat eerst naar die notaris en daarna naar je tante Amy?’

Fran knikte. ‘Ik heb geen idee hoelang het gaat duren. Red jij je hier in je eentje?’

Issi knikte. ‘Ik ga die kamerplanten op orde brengen en wellicht de omgeving een beetje verkennen. Misschien ga ik zelfs wat meubels verschuiven en een paar kasten uitruimen. Of vind je dat vervelend?’

‘Helemaal niet. Ik ben dolblij dat je er bent en ik zal de laatste zijn die je tegenhoudt. Waarschijnlijk ga jij meer lol hebben dan ik.’

‘Dus mevrouw Flowers is een verre achternicht.’

Meneer Addison, de notaris, een vriendelijke vermoeide man van in de vijftig, had tot Frans enorme opluchting eindelijk de ingewikkelde familierelatie uitgelegd, die diverse generaties en huwelijken terugging.

‘Hoe kan ik haar volgens u het beste noemen?’ vroeg Fran. Het vooruitzicht de oudere vrouw te ontmoeten, die in haar hoogtijdagen erg imposant moest zijn geweest, maakte haar nerveus.

‘Maakt u zich geen zorgen, dat vertelt ze u wel,’ antwoordde meneer Addison. ‘Laten we de financiën even doornemen. Mevrouw Flowers heeft het verzorgingshuis voor de komende zes maanden betaald. Ze heeft een rekening voor u geopend met duizend pond. Er is nog wat extra geld, maar ik heb liever dat u dat niet aanspreekt. Mevrouw Flowers is goed verzorgd en erg zwak, maar het is best mogelijk dat ze langer dan een halfjaar in het verzorgingshuis zal verblijven, en dat is duur.’

‘En in geval van nood?’

‘Dan kunt u zich tot mij wenden.’

‘Hoe zit het met de salarissen van de veehoeder en de andere mensen die voor haar werken?’

‘Er zijn een paar werknemers die waar nodig helpen bij het melken. Alle salarissen zijn zes maanden vooruitbetaald.’

‘Maar ze wil dat ik een jaar blijf? En hoe moet het dan in juni, na die zes maanden?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij hoopt ze dat de boerderij tegen die tijd winst zal draaien.’

Zijn voorzichtige formulering ontging haar niet. ‘Dus de boerderij is op dit moment niet winstgevend?’

Meneer Addison zuchtte. ‘Het gaat al een tijdje bergafwaarts met mevrouw Flowers. Het bedrijf is in het slop geraakt.’

‘Dus ik neem geen gezond bedrijf over. Staat de boerderij er slecht voor?’

‘Slecht zou ik het niet willen noemen. Alleen niet erg winstgevend.’

Toen Fran net van de boerderij had gehoord, had ze het een romantisch idee gevonden om het familiebedrijf te runnen. Inmiddels was ze er niet meer zo zeker van.

‘Is dat een tactvolle formulering?’ vroeg ze. ‘U zou me toch wel de waarheid vertellen?’

Meneer Addisons gezicht betrok. ‘Ik moet in het belang van mijn cliënt handelen. U zult er vast een succes van maken.’ Hij stond op.

Fran beseftte dat hij alles zo goed mogelijk had uitgelegd en vond dat hij niets meer kon doen. ‘Wat als ik bang voor koeien blijkt te zijn?’

Hoofdschuddend glimlachte hij. Blijkbaar dacht hij dat ze een grapje maakte. ‘Daar hoeven we ons vast geen zorgen over te maken.’

In het verzorgingshuis aangekomen, had Fran verwacht dat ze de reden voor haar komst uitgebreid zou moeten uitleggen. Maar nee, iedereen wist precies wie ze was. Voor het eerst vroeg ze zich af of ze wel netjes genoeg gekleed was. Na een onrustige nacht op het oncomfortabele matras en de vreemde geluiden in huis, had ze bij het opstaan gewoon haar kleren van de vorige dag aangetrokken. Ze had zich te veel zorgen gemaakt over hoe ze de auto de oprit af moest rijden en de notaris en het verzorgingshuis moest vinden om zich met haar uiterlijk bezig te houden. Maar nu vroeg ze zich af of een legging, laarzen en een tuniek die nauwelijks haar benen bedekte, wel gepast waren.

Hoe dan ook, het was te laat om er nog iets aan te doen. Ze volgde een verpleegkundige door de gang, haar laarzen sloften wat over het tapijt.

De verpleegkundige bleef staan en opende een deur. ‘Mevrouw Flowers? Uw jonge familielid is hier.’

De kamer was niet erg groot, maar wel licht en zonnig. De muren hingen vol foto’s, en de meubelen hadden dezelfde stijl als die in de boerderij.

Fran liep naar binnen, niet goed wetend wat ze moest zeggen. ‘Hallo, tante... nicht... mevrouw Flowers...’ Ze zweeg.

Mevrouw Flowers zat fier rechtop in een stoel en zag er erg netjes uit. ‘Zeg maar “Amy”, lieverd,’ zei ze kordaat. ‘Als je zo blijft aarzelen, sterf ik nog voordat je iets besloten hebt. Ga alsjeblieft zitten.’

Fran ging zitten en bestudeerde de vrouw tegenover zich. Ze had felblauwe ogen in een rood, enigszins verweerd gezicht. Haar dunne grijze haren waren opgestoken in een knot. Ze droeg een lange wollen rok en een fris gestreken witte bloes met kanten kraag. Ze maakte een heldere, opgewekte en goed verzorgde indruk. Het was duidelijk dat ze haar verzorgingshuis met zorg had uitgekozen.

‘Dag Amy, wat leuk je eindelijk te ontmoeten.’ Fran voelde aan dat het belangrijk was om zelfverzekerd over te komen, ook al voelde ze zich verre van dat. Haar gesprek met de notaris had het spannende vooruitzicht om een jaar lang te leren boeren veranderd in een hachelijke, met verantwoordelijkheid beladen onderneming.

Amy knikte, mogelijk goedkeurend. ‘Nou, lieverd, ik ben blij dat je gekomen bent. Ik wil mijn boerderij niet over de kop laten gaan terwijl ik hier zit.’

‘Maar u beseft toch wel dat ik weinig van het boerenbedrijf weet?’ Amy was duidelijk geen type voor koetjes en kalfjes, dus besloot Fran meteen te zeggen wat ze op het hart had.

‘Ja, voel je alsjeblieft niet beledigd, maar als ik andere opties had gehad, zou ik geen contact met je hebben gezocht. Maar we zijn familie. Ik had liever een familielid van mijn man gehad, want het was zijn boerderij. Ik heb weliswaar iemand gevonden, maar die heeft nooit op mijn brief gereageerd. Dus jij blijft als enige over.’ Even was ze stil. ‘Ik was achttien toen ik trouwde. Vanaf die tijd heb ik altijd op de boerderij gewoond, tot ik hier terechtkwam.’

‘Hemeltje.’ Amy wilde duidelijk haar verhaal kwijt, en Fran hoopte dat ze belangstellend genoeg klonk.

Amy knikte en vervolgde: ‘De boerderij was al generaties lang in zijn familie. We zijn kinderloos gebleven. Het vooruitzicht dat het bedrijf met ons zou ophouden deed ons allebei veel verdriet. Mijn man is twintig jaar geleden overleden, en sindsdien run ik de boel in mijn eentje. Ik heb me al die tijd suf gepiekerd aan wie ik de boerderij moet nalaten.’

Ontroerd zei Fran: ‘Dat kan ik me heel goed voorstellen.’

‘Het gaat om de veestapel, begrijp je. Het zijn Dairy Shorthorns. Een zeldzaam ras. De koeien die we nu hebben – ik ken ze allemaal persoonlijk – zijn allemaal raszuiver, wat zeer ongebruikelijk is.’ Ze glimlachte flauw. ‘Koeien kunnen heel oud worden als er goed voor ze wordt gezorgd. Als ik de boerderij niet kan nalaten aan iemand die het bedrijf wil voortzetten, zal ze verkocht worden. De veestapel zal verdwijnen en hun zuivere stamboom zal verloren gaan, en dat zou tragisch zijn. Dus ik heb je opgespoord omwille van de koeien en de boerderij, en hier ben je dan.’ Amy glimlachte, alsof het een bevredigende uitkomst was.

‘Ik hoop maar dat ik u niet zal teleurstellen.’

Amy schudde haar hoofd. ‘Dat zul je niet. Ik kan me je nog herinneren als klein meisje. Je was dol op de koeien. Op hun roodbruin met witte vacht.’ Het feit had blijkbaar indruk op haar gemaakt. ‘De veestapel is het belangrijkste,’ zei ze. ‘Hun stamboom moet in stand worden gehouden.’ Zoals veel oude mensen viel ze in herhaling, maar het was duidelijk dat ze zielsveel om haar koeien gaf.

‘Ik begrijp het.’ Fran hoopte vurig dat ze nog altijd even dol op de koeien zou blijken te zijn.

‘En je hebt Tig, mijn veehoeder. Ik zou mijn veestapel nooit aan je toevertrouwen zonder iemand om voor ze te zorgen. Jij zult al het andere moeten doen – de administratie, voer bestellen, de gebouwen onderhouden, dat soort dingen – zodat hij voor de koeien kan zorgen. Ik heb hem zes maanden vooruitbetaald, om er zeker van te zijn dat hij niet opstapt.’

Fran had Amy bijna gevraagd waarom ze de boerderij niet in zijn geheel aan Tig had nagelaten. Maar ook hierbij speelde stamboom een rol, besepte ze. Tig was geen familie van Amy, en zij wel.

‘Je krijgt wat geld om de boel draaiende te houden, maar je moet de boerderij een jaar lang runnen voordat ik besluit of ik je die nalaat.’ Aan Amy’s gezicht te zien vond ze dat een fantastische beloning. ‘Dus je gaat het proberen, hè, Francesca?’

Niemand noemde Fran ooit ‘Francesca’. Zelfs haar moeder niet als ze boos was. Maar ze vond het prettig, besepte ze. ‘Nog even over het huis...’

‘Het huis interesseert me niet. Doe ermee wat je wilt. Zolang je maar zorgt dat de veestapel niets overkomt.’

Fran knikte. Meteen dacht ze aan de haard in de woonkamer. Die zou ze dus kunnen ontmantelen.

‘O, en laat je niet in met die schurk van een buurman. Hij heeft altijd op mijn boerderij geaasd, en jij moet voorkomen dat hij die krijgt! Wijngaarden, het idee alleen al!’

‘Vertel eens...’ begon Fran, voordat ze registreerde dat Amy haar ogen dicht had en blijkbaar in slaap was gevallen.

‘Dat gebeurt wel vaker,’ zei de verpleegkundige, die net binnen was gekomen. ‘Het ene moment is ze klaarwakker en helder, het volgende diep in slaap.’

‘Hoelang duurt het voordat ze weer wakker wordt, denkt u?’ vroeg Fran. Ze wilde zo snel mogelijk meer te weten komen over die schurk van een buurman.

De verpleegkundige schudde haar hoofd. ‘Voorlopig niet. Je kunt beter morgen terugkomen, of wanneer het je uitkomt.’

‘Oké.’ Fran stond op uit haar stoel. ‘Dan kom ik wel terug. Ik weet nog lang niet genoeg.’ Ze liep naar de deur, bleef staan en wendde zich tot de verpleegkundige. ‘Kunt... Kunt u mij vertellen over haar toestand? Over het algemeen is ze gezond, toch?’

‘Ja, voor iemand van haar leeftijd is ze heel goed. Ze heeft ongetwijfeld altijd een gezond buitenleven geleid, en nooit gerookt of alcohol gedronken.’

‘Dus het is niet erg waarschijnlijk dat ze in de komende zes maanden zal overlijden?’

‘Ik kan niet in de toekomst kijken, maar ze lijkt nu gezond. Al weet je het nooit bij oude mensen.’ Ze fronste licht haar wenkbrauwen. ‘Ze heeft een zwak hart, maar op dit moment geeft dat geen problemen.’

‘Dat is genoeg voor nu.’ Fran glimlachte. ‘Hartelijk bedankt voor uw goede zorgen. Ik verheug me erop haar beter te leren kennen.’

De verpleegkundige glimlachte terug. ‘Ze is enorm geliefd bij ons allemaal.’

Toen Fran aan het einde van de middag bij Hill Top Farm aankwam, was het bijna donker. Ze had het ijskoud en snakte er naar een fles wijn open te trekken, ook al was het eigenlijk nog te vroeg. Na haar bezoek aan Amy had ze het dorp een beetje verkend. Op de terugweg naar huis was ze verdwaald geraakt, dus de dag was omgevlogen. Ze parkeerde voor het huis en zag licht door een kier tussen de gordijnen schijnen. Het huis zag er uitnodigend uit. Ze pakte haar tas van de achterbank en registreerde hoe helder de sterrenhemel was, ver weg van de lichtvervuiling van de stad.

Een paar minuten later zat ze in de woonkamer en keek om zich heen. Het vertrek, dat de vorige dag nog overvol en benauwend was geweest, was inmiddels sparsamer gemeubileerd. Overall stonden theekopjes met flakkerende kaarsjes, die voor een gezellige en rustgevende sfeer zorgde. Precies waar Fran behoefte aan had na een bewogen dag.

‘Wauw! Wat heb je een hoop werk verzet! En de haard aangemaakt! En kaarsen!’

‘Theelichtjes,’ verbeterde Issi haar. ‘Die heb ik van huis meegenomen, omdat ik weet hoe belangrijk je verlichting vindt. Toen ik al die theekopjes in de keukenkast vond, heb ik ze daarvoor gebruikt. Fijne dag gehad?’

‘Het ziet er fantastisch uit! Heel knus en gezellig. Het was een overdonderende dag. Op weg naar huis ben ik verdwaald, maar dat vertel ik je later nog wel. Trouwens, ik mag de haard slopen! Niet meteen, natuurlijk.’

Issi was verrast. ‘Heb je het aan tante Amy gevraagd?’

‘Niet met zo veel woorden, maar ze zei dat ik met het huis mag doen wat ik wil, zolang ik maar goed voor haar koeien zorg.’ Fran liet zich in een stoel naast de open haard zakken en begon een laars uit te trekken. ‘Ik ben doodop van alle nieuwe mensen en informatie waarmee ik ben bestookt.’ Ze keek om zich heen. ‘De woonkamer ziet er zo veel beter uit. Dank je wel.’ Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Waarom heb je dat afschuwelijk schilderij laten hangen?’

‘Omdat het voor een stuk muur hangt dat nodig opnieuw behangen of geschilderd moet worden, en als je daar eenmaal aan begint, moet je de hele kamer doen.’

Fran knikte. ‘Klinkt redelijk. Verder heb je het hier geweldig mooi gemaakt.’

‘Nou, ik had zin om iets te doen, en je had gezegd dat ik mijn gang mocht gaan.’ Issi zweeg even. ‘Hoewel niet iedereen de veranderingen goedkeurt.’

‘Hoezo?’ Fran trok haar andere laars uit. ‘Wie heeft dit nog meer gezien?’

‘Er was bezoek voor je. Mevrouw Brown. Ze komt morgenochtend terug. Zij heeft min of meer voor tante Amy gezorgd, voordat die naar het verzorgingshuis is gegaan. Ze lijkt volkomen op de hoogte van het reilen en zeilen op de boerderij. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ze de kamer rond. Ze vond het duidelijk maar niets. Ik heb haar verzekerd dat alle spullen

veilig opgeslagen zijn, en dat ik al die tafels en snuisterijtjes niet heb verbrand, maar ze leek nogal van slag.’

‘Waar heb je de spullen gelaten?’

‘In een klein kamertje achter in het huis. Het stond al flink vol, dus ik heb de rest er gewoon bovenop gestapeld. Volgens mij heb je die kamer toch niet nodig. Het is een groot huis.’

‘Geweldig. Hebben we nog wijn?’ Op dit moment had Fran weinig interesse in haar potentiële erfenis.

Issi knikte zelfvoldaan. ‘Er is wijn en er is avondeten. Ik heb je visite gevraagd hoe ik de oven moet aanmaken en ze heeft het me laten zien. Dus heb ik de lasagne erin geschoven die je had meegenomen.’

‘Sorry,’ zei Fran. ‘Lasagne lijkt nogal op moussaka, maar ik wilde eenvoudige maaltijden meenemen die je gemakkelijk en zonder pannen kunt opwarmen.’

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat je je pannen thuis hebt gelaten.’

‘Ik heb mijn messen meegenomen, maar ik had geen zin om al mijn spullen mee te slepen. De meeste staan bij mijn ouders in de garage.’ Fran sloot haar ogen. ‘Ik heb een hoop te vertellen, maar eerst heb ik wat sterks nodig.’

‘Het is nog te vroeg,’ wierp Issi tegen.

Fran schudde haar hoofd. ‘Nee, het is donker. Tijd voor een wijntje. Vandaag tenminste wel.’

‘Ik pak wel. Wil je ook vroeg eten?’

‘Ja, graag, mam...’

Na het eten voelde Fran zich verkwikt en had ze weer puf om te vertellen hoe haar dag was verlopen. ‘Ik ben een beetje in de war. Zowel de notaris als Amy – ze wil dat ik haar zo noem – heeft een hoop verteld, maar ook een hoop niet. Volgens de notaris heb ik duizend pond tot mijn beschikking. Er is wel meer, maar dat moet apart gehouden worden voor Amy’s verzorgingshuis.’

‘Verzorgingshuizen kunnen erg duur zijn, weet ik,’ zei Issi.

‘Maar de komende zes maanden hoef ik me daar nog geen zorgen over te maken, want die heeft Amy vooruitbetaald. Ze heeft alles uitgedacht. Er is een veehoeder die voor de enge koeien zorgt. Die heeft ze ook vooruitbetaald. En de hulpmelkers ook.’

‘En als die koeien niet eng blijken te zijn?’

‘Het komt vast allemaal goed!’

Hun opgewektheid was een tikje geforceerd. Misschien zou Fran niet slagen. ‘Ik wil er dolgraag een succes van maken,’ zei ze. ‘Ik heb mijn baan opgezegd en mijn leven achtergelaten om dit te kunnen doen. Ik kan me natuurlijk bedenken, maar dan zou ik me altijd blijven afvragen of het me gelukt zou zijn. Er zijn maar weinig mensen die zo’n kans krijgen. Die kan ik niet voorbij laten gaan. Het is de kans om iets van mijn leven te maken.’

2

Fran werd vroeg wakker en zag dat het regende. Geen goed begin van haar eerste echte dag als boerin. Ineens herinnerde ze zich dat mevrouw Brown zou langskomen, wat haar het perfecte excuus gaf niet naar buiten te gaan om kennis te maken met de koeien. Als ze bezoek kreeg, moest ze bakken.

‘Geen koeien dus vanochtend, Is,’ zei ze kauwend op haar toast. ‘Ik zal wat lekkers moeten bakken. Denk je dat mevrouw Brown van haverkoekjes houdt?’

‘Hoe kan ik dat nou weten?’ vroeg Issi geamuseerd.

‘Ik ga haver- en zandkoekjes bakken,’ besloot Fran. ‘Dan kan ze kiezen. Ik weet zeker dat de veehoeder de koekjes die mevrouw Brown afslaat wel zal kunnen waarderen.’

Ondanks de regen was Issi een wandeling gaan maken, na te hebben beloofd dat ze op tijd terug zou zijn om Fran te helpen mevrouw Brown te vermaken. Ondertussen kon Fran voorbereidingen treffen voor hun gast. Terwijl ze boter met bloem en suiker mengde, keek ze uit het keukenraam naar het boerenerf.

Het bestond uit een met keien bestrate binnenplaats omringd door bijgebouwen, maar niet, besepte ze terwijl ze door de nevel heen tuurde, de koeienstal. Daar waren de gebouwen te klein voor, al wist ze dat de kudde niet groot was. Omdat geen van de gebouwen in gebruik leek, moesten de koeien ergens anders zijn. Dat was nogal een teleurstelling. Ze had gehoopt dat ze ze kon observeren vanuit haar veilige keuken.

Het zou een mooi erf kunnen zijn. Ze kon het zich voorstellen met stenen spoelbakken en hangende manden vol bloemen, en wat in onbruik geraakt boerengereedschap ter versiering aan de muur zou misschien ook charmant staan.

Plotseling moest ze om zichzelf lachen. Ook maakte ze Issi aan het lachen, toen die een poosje later opdook en de maffe plannen te horen kreeg om het erf te fatsoeneren. ‘Alsof het er ooit mooi zal uitzien!’ zei Fran. ‘Zal ik wel tijd hebben voor potplanten of om oude ploegen te vinden die aan de muur kunnen hangen?’

‘Tja, daar zul je waarschijnlijk voorlopig geen tijd voor hebben, maar misschien ooit wel. Tijdens mijn wandeling heb ik trouwens je koeien gezien. Ze zitten in een vrij nieuw gebouw. Ik zag de veehoeder ze voederen.’

‘O? Wat is hij voor iemand?’

Issi fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat kon ik niet goed zien. Erg spraakzaam is hij in elk geval niet.’

De moed zonk Fran een beetje in de schoenen. ‘Hij heeft vast een spughekel aan me, omdat ik Amy niet ben. Dat weet ik gewoon.’

‘Geef hem een kans!’ zei Issi. ‘Hij was wel een beetje jonger dan ik me had voorgesteld. Ik kon nog net een stukje van zijn gezicht zien onder zijn hoed.’

Hoewel mevrouw Brown niet oud was, leek ze wel argwanend toen ze door de achterdeur de keuken in kwam. Ze droeg een veedrijversjas, een hoed met een rand die ze flink naar beneden